

ROZSUDEK SOUDU (prvního senátu)

27. září 2006 *

Ve věci T-153/04,

Ferriere Nord SpA, se sídlem v Osoppo (Itálie), zastoupená W. Viscardinim a G. Donà, advokáty,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené A. Nijenhuisem a A. Whelanem, jako zmocněnci, ve spolupráci s A. Colabianchim, advokátem,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise oznámených dopisem ze dne 5. února 2004 a faxem ze dne 13. dubna 2004, týkajících se neuhrazeného zůstatku pokuty uložené žalobkyni rozhodnutím Komise 89/515/EHS ze dne 2. srpna 1989 v řízení podle článku 85 Smlouvy o EHS (IV/31.553 – Ocelové svařované pletivo) (Úř. věst. L 260, s. 1),

* Jednací jazyk: italština.

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (první senát),

ve složení R. García-Valdecasas, předseda, J. D. Cooke a V. Trstenjak, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 7. února 2006,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

- 1 Nařízení Rady (EHS) č. 2988/74 ze dne 26. listopadu 1974 o promlčení v záležitostech stíhání a výkonu práva v oblasti dopravy a hospodářské soutěže v Evropském hospodářském společenství (Úř. věst. L 319, s. 1; Zvl. vyd. 07/01, s. 61) stanoví zejména následující:

„Článek 4

Promlčení v záležitostech výkonu práva

1. Pro pravomoc Komise vymáhat splnění rozhodnutí o uložení pokut, sankcí a penále za porušování právních předpisů v oblasti dopravy a hospodářské soutěže v Evropském hospodářském společenství platí promlčecí doba pěti let.

2. Promlčecí doba začíná běžet ode dne, kdy rozhodnutí nabylo právní moci.

Článek 5

Přerušení promlčecí doby v záležitostech výkonu práva

1. Promlčecí doba v záležitostech výkonu práva se přerušuje:

- a) oznámením rozhodnutí, kterým se mění původní částka pokuty, sankce nebo penále, nebo zamítnutím žádosti o takovou změnu;
- b) jakýmkoli aktem Komise nebo členského státu jednajícího na její žádost, jehož účelem je vynucení plateb pokut, sankcí nebo penále.

2. Přerušením promlčení začíná běžet nová promlčecí doba.

Článek 6

Zastavení promlčecí doby v záležitostech výkonu práva

Promlčecí doba v záležitostech výkonu práva se zastavuje:

- a) na dobu, po kterou jsou povoleny výhodnější platební podmínky [...]"

Skutkový základ sporu

- 2 Dne 2. srpna 1989 Komise přijala rozhodnutí 89/515/EHS v řízení podle článku 85 Smlouvy o EHS (IV/31.533 – Ocelové svařované pletivo) (Úř. věst. L 260, s. 1, dále jen „rozhodnutí Ocelové svařované pletivo“), kterým zejména konstatovala účast Ferriere Nord SpA na řadě protiprávních jednání na trhu Společenství s ocelovým svařovaným pletivem a uložila jí pokutu ve výši 320 000 ECU.
- 3 Podle článku 4 rozhodnutí Ocelové svařované pletivo byla pokuta uložená žalobkyni splatná ve lhůtě tří měsíců od doručení uvedeného rozhodnutí. Krom toho bylo v tomto rozhodnutí uvedeno, že z částky této pokuty vzejdou po uplynutí této lhůty automaticky úroky ve výši uplatňované Evropským fondem pro měnovou spolupráci na operace v ECU první pracovní den měsíce, ve kterém bylo rozhodnutí Ocelové svařované pletivo přijato, navýšené o 3,5 procentního bodu, tedy ve výši 12,5 %.
- 4 Rozhodnutí Ocelové svařované pletivo bylo žalobkyni doručeno dopisem dne 9. srpna 1989. Tento dopis uváděl, že po uplynutí lhůty pro platbu určené v rozhodnutí přistoupí Komise k vymáhání své pohledávky automaticky navýšené o úroky vypočtené ode dne uplynutí lhůty pro platbu ve výši 12,5 %. Upřesňoval, že v případě soudního řízení směřujícího ke zrušení rozhodnutí nebude přistoupeno k vybrání pokuty, dokud bude probíhat soudní řízení, pokud přede dnem uplynutí lhůty k platbě:

„– [...] pohledávka ponese úroky od uvedeného dne [...] ve výši [...] 10,5 %;

— [...] nejpozději k tomuto dni bude poskytnuta bankovní záruka přijatelná Komisí [...] odpovídající připojenému vzoru a pokrývající dluh, a to jak jistinu, tak úroky či navýšení, zasláná doporučeným dopisem účetnímu Komise.“

5 Dne 18. října 1989 žalobkyně podala k Soudu žalobu směřující ke zrušení rozhodnutí Ocelové svařované pletivo (věc T-143/89).

6 Dne 26. října 1989 Banco di Roma vystavila na pokyn žalobkyně záruku č. 1957 (dále jen „bankovní záruka“) odpovídající vzoru připojenému Komisí k jejímu dopisu ze dne 9. srpna 1989 a zavázala se za následujících podmínek:

„[...] potvrzujeme Vám, že jsme ručitelem za platbu Ferriere Nord [...] Komisi [...]:

— pokuty ve výši 320 000 ECU uložené Ferriere Nord [...],

— úroků z této částky, vypočtených ode dne 15. listopadu 1989 až do dne uskutečnění platby pokuty na základě úrokové sazby [...] 10,5 %.

Tento závazek nemůže být odvolán bez souhlasu Komise [...]

V případě potřeby se ručitel vzdává nároku na námitky a rozdělení odpovědnosti.

Tato záruka je vykonatelná na Vaši první žádost po doručení ověřené kopie rozhodnutí Soudního dvora Evropských společenství ve věci Ferriere Nord [...] v. Komise zaslané doporučeným dopisem.

Pro každou platbu učiněnou v národní měně se provede převod na ECU podle sazby ke dni předcházejícímu dnu platby.

Veškeré spory týkající se této bankovní záruky spadají do výlučné pravomoci Soudního dvora Evropských společenství v Lucemburku.“

- 7 Rozsudkem ze dne 6. dubna 1995, Ferriere Nord v. Komise (T-143/89, Recueil, s. II-917), Soud žalobu uvedenou výše v bodě 5 zamítl.
- 8 Dne 19. června 1995 žalobkyně podala kasační opravný prostředek proti výše uvedenému rozsudku Soudu. Rozsudkem ze dne 17. července 1997, Ferriere Nord v. Komise (C-219/95 P, Recueil, s. I-4411), Soudní dvůr tento kasační opravný prostředek zamítl.
- 9 Dopisem ze dne 28. července 1997 žalobkyně požádala Komisi, aby zvažila snížení částky pokuty a úroků. Žalobkyně uplatňovala, že z důvodu silné devalvace italské liry (ITL), která nastala v období od rozhodnutí Ocelové svařované pleťivo do rozsudku ze dne 17. července 1997, Ferriere Nord v. Komise, bod 8 výše, jakož i z důvodu délky soudního řízení po dobu téměř osmi let, není spravedlivé po ní

požadovat platbu celé částky jistiny pokuty a úroků, jak jsou určeny v rozhodnutí Ocelové svařované pletivo.

- 10 Dopisem ze dne 11. září 1997, doručeným dne 18. září téhož roku, Komise žádost žalobkyně zamítla.

- 11 Doporučeným dopisem ze dne 2. prosince 1997, obdrženým dne 10. prosince téhož roku, žalobkyně požádala Komisi, aby znovu přezkoumala její žádost zejména z důvodu, že vystoupení italské liry z evropského měnového systému z důvodu devalvace italské liry nebylo ke dni zřízení bankovní záruky předvídatelné.

- 12 V témže dopise žalobkyně uvedla, že krom toho zaplatila částku 483 840 000 ITL odpovídající výši pokuty, a sice 320 000 ECU podle směnného kurzu platného v roce 1989. Tato částka byla dne 15. prosince 1997 připsána na účet Komise v hodnotě 249 918 ECU.

- 13 Komise na dopis ze dne 2. prosince 1997 neodpověděla.

- 14 Dopisem ze dne 5. února 2004 (dále jen „dopis ze dne 5. února 2004“), Komise uvědomila žalobkyni o tom, že zbývající částka dlužná žalobkyni ke dni 27. února 2004 činí celkem 564 402,26 eur (a sice částka jistiny pokuty 320 000 ECU, snižená o 249 918 ECU zaplacených dne 15. prosince 1997 a navýšená o úroky za období od 17. listopadu 1989 do 27. února 2004). Komise žalobkyni vyzvala, aby uhradila její dluh co nejrychleji, a uvedla, že po zaplacení bude akceptovat zrušení bankovní záruky.

- 15 Dopisem ze dne 25. února 2004 žalobkyně odpověděla Komisi, že žádosti obsažené v dopise ze dne 5. února 2004 jsou neopodstatněné a opožděné. Žalobkyně zejména tvrdila, že pětiletá promlčecí doba v záležitostech výkonu práva, stanovená v článku 4 nařízení č. 2988/74, uplynula dne 18. září 2002 a že za těchto podmínek Komise nemůže vůči ní již uplatňovat pohledávku ani se domáhat práv z bankovní záruky.
- 16 Faxem ze dne 13. dubna 2004 (dále jen „fax ze dne 13. dubna 2004“) Komise žalobkyni odpověděla, že pokud se jedná o promlčení podle článku 4 nařízení č. 2988/74, toto ustanovení se v projednávaném případě nepoužije z důvodu existence bankovní záruky, kterou lze uplatnit v kterémkoliv okamžiku a která má účinek předběžné platby, takže nucený výkon není nezbytný. Komise rovněž připustila, že žalobkyni nepřipomněla, aby zaplatila svůj dluh poté, co rozsudek Soudního dvora potvrdil rozhodnutí Ocelové svařované pleťo, a z tohoto důvodu souhlasila s přerušením úročení pět měsíců po vyhlášení uvedeného rozsudku, a to 17. prosince 1997. Z toho vyplynulo, že Komise po žalobkyni žádala pouze částku 341 932,32 eur namísto 564 402,26 eur požadovaných v dopise ze dne 5. února 2004. Komise konečně uvedla, že při neexistenci platby před 30. dubnem 2004 přistoupí k uplatnění práv z bankovní záruky.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 17 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 23. dubna 2004 žalobkyně podala projednávanou žalobu.
- 18 Na základě zprávy soudce zpravodaje Soud (první senát) rozhodl o zahájení ústní části řízení. Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Soudu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 7. února 2006.

19 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- zrušil rozhodnutí obsažená v dopise ze dne 5. února 2004 a faxu ze dne 13. dubna 2004 (dále jen „napadené akty“);
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

20 Komise navrhuje, aby Soud:

- prohlásil žalobu za nepřijatelnou v rozsahu, ve kterém se zakládá na článku 230 ES;
- podpůrně, zamítl žalobu jako neopodstatněnou;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Argumenty účastníků řízení

K přípustnosti

21 Komise se dovolává nepřijatelnosti této žaloby z toho důvodu, že napadené akty nepředstavují rozhodnutí ve smyslu článku 249 ES, kterými by žalobkyně byla poškozena. Napadené akty tudíž nejsou napadnutelné.

- 22 Napadené akty totiž představují pouhou výzvu k zaplacení neuhrazeného zůstatku dluhu vyplývajícího z rozhodnutí Ocelové svařované pletivo a z dopisu ze dne 11. září 1997 a nevyvolávají žádný dodatečný právní účinek ve vztahu k částce pokuty dlužné na základě těchto starších aktů, jejichž jsou pouhým potvrzením, s výjimkou snížení částky úroků uvedeného ve faxu ze dne 13. dubna 2004 (bod 16 výše), které žalobkyně nenapadá.
- 23 Žalobkyně v podstatě uplatňuje, že podle čl. 4 odst. 1 nařízení č. 2988/74 k promlčení pravomoci Komise vymáhat splnění rozhodnutí Ocelové svařované pletivo došlo před přijetím napadených aktů (viz body 24 až 27 výše). V důsledku toho Komise tím, že žalobkyni zaslala napadené akty s tím, že ji vyzývala k uhrazení zůstatku jejího dluhu, přičemž se dovolávala uplatnění práv z bankovní záruky v případě nezaplacení, žalobkyni zaslala neformální žádost o zaplacení představující novou skutečnost ve vztahu k rozhodnutí Ocelové svařované pletivo a k dopisu ze dne 11. září 1997. Napadené akty tedy nejsou potvrzením tohoto rozhodnutí a dopisů.

K věci samé

- 24 Na podporu své žaloby se žalobkyně dovolává jediného žalobního důvodu vycházejícího z porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 2988/74 v tom, že pravomoc Komise vymáhat splnění rozhodnutí Ocelové svařované pletivo byla v době, kdy byly přijaty napadené akty, promlčena.
- 25 Rozhodnutí Ocelové svařované pletivo nabylo právní moci dnem rozsudku Ferriere Nord v. Komise, bod 8 výše, a to 17. července 1997. Pětiletá promlčecí doba tedy podle článku 4 nařízení č. 2988/74 začala původně běžet ode dne doručení tohoto rozsudku. Nicméně podle čl. 5 odst. 1 písm. a) téhož nařízení byla promlčecí doba přerušena dopisem Komise ze dne 11. září 1997, doručeným dne 18. září téhož roku,

takže uvedená doba začala znovu běžet tohoto dne. Jelikož nedošlo k žádnému jinému přerušení nebo zastavení, byla pravomoc Komise vymáhat splnění rozhodnutí Ocelové svařované pletivo promlčena o pět let později, a sice dne 18. září 2002.

- 26 Z toho vyplývá, že ke dni přijetí napadených aktů právo Komise vymáhat splnění rozhodnutí Ocelové svařované pletivo bylo promlčeno nejen vůči ní, ale rovněž vůči Banco di Roma.
- 27 V tomto ohledu žalobkyně popírá argumentaci předloženou Komisí, kterou považuje za uměle vykonstruovanou a postrádající jakýkoli právní základ, podle níž se článek 4 nařízení č. 2988/74 na projednávaný případ neuplatní. Zejména uplatňuje, že podle judikatury vykazuje povinnost záruky akcesorickou povahu v tom smyslu, že věřitel se může záruky dovolávat pouze tehdy, pokud je zajištěný dluh vymahatelný (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. května 2003, Préservatrice foncière TIARD, C-266/01, Recueil, s. I-4867, bod 29).
- 28 Komise tvrdí, že argument žalobkyně vycházející z promlčení její pravomoci vymáhat splnění rozhodnutí Ocelové svařované pletivo ve smyslu článku 4 nařízení č. 2988/74 není opodstatněný a že uvedené nařízení nelze na projednávanou věc uplatnit z důvodu existence bankovní záruky.
- 29 V tomto ohledu má Komise zaprvé za to, že postup uplatnění práv z bankovní záruky vůči Banco di Roma nelze připodobnit k řízení o vymáhání splnění rozhodnutí Ocelové svařované pletivo. Povinnost ručící banky je totiž smluvní povahy, což odůvodňuje to, že veškeré spory týkající se bankovní záruky mají být postoupeny Soudnímu dvoru na základě článku 238 ES, zatímco povinnost žalobkyně vyplývá z článku 256 ES.

- 30 Komise zadruhé uplatňuje, že bankovní záruka představuje zvláštní a autonomní povinnost ve vztahu k povinnosti žalobkyně zaplatit pokutu. V tomto ohledu uvádí, že bankovní záruka je vykonatelná na první žádost Komise, že Banco di Roma se zavázala v případě potřeby vzdát se nároku na námitky a na rozdělení odpovědnosti a že závazek Banco di Roma nemůže být odvolán bez jejího písemného souhlasu. Komise z toho vyvozuje, že vztah mezi ní a Banco di Roma je nezávislý na vztahu, který ji váže k žalobkyni.
- 31 Komise zatřetí tvrdí, že zásada právní jistoty neukládá obdobné použití promlčení upraveného v nařízení č. 2988/74 na smluvní vztahy. Smluvní vztah sám o sobě uspokojuje požadavek právní jistoty ve věci promlčení. Použije-li se na dotčenou bankovní záruku italské právo, promlčecí doba je deset let. Není tedy nutné, aby Komise přistoupila k nucenému výkonu rozhodnutí Ocelové svařované pletivo, neboť může uplatnit svou pohledávku u Banco di Roma na základě bankovní záruky.
- 32 Komise uplatňuje, že bankovní záruka nemůže být považována za čistě akcesorickou vůči původnímu vztahu mezi ní a žalobkyní. V tomto ohledu rozsudek dovolávaný žalobkyní Préservatrice foncière TIARD, bod 27 výše, není v projednávaném případě relevantní, jelikož se týká systému zajištění, se kterým dotčená bankovní záruka nemůže souviset z důvodu zvláštního charakteru svých doložek. Krom toho tvrdí, že by nebylo v jejím zájmu přijmout takovou akcesorickou záruku namísto předběžné platby pokuty.
- 33 Komise podpůrně uplatňuje, že i kdyby (*quod non*) se promlčení podle nařízení č. 2988/74 uplatnilo na bankovní záruku, bylo by namíste pokládat přijetí uvedené záruky za povolení výhodnějších platebních podmínek ve smyslu čl. 6 písm. a) uvedeného nařízení, které má za účinek zastavení promlčecí doby. Takové přijetí totiž představuje povolení výhodnějších platebních podmínek z několika důvodů: zbavuje podnik nutnosti okamžitě zaplatit pokutu a umožňuje mu odložit takovou

platbu až do okamžiku, kdy o ni Komise požádá, bez povinnosti požádat soud Společenství o zastavení exekučního účinku rozhodnutí o pokutě. Krom toho neuznání toho, že bankovní záruka představuje výhodnější platební podmínky, by znamenalo podněcování podniků k tomu, aby neplatily pokuty, které jim byly uloženy, poté, co tyto pokuty nabyly právní moci.

³⁴ Komise má krom toho za to, že uplatnění práv z bankovní záruky nepředstavuje výkon veřejné moci napadnutelný na základě článku 230 ES, ale výkon smluvního práva, jehož soudní přezkum byl svěřen soudu Společenství na základě rozhodčí doložky obsažené v bankovní záruce. Přitom akty, které Komise přijímá v rámci smluvního vztahu a které spadají do pravomoci soudu Společenství na základě článku 238 ES, nemohou být v zásadě předmětem žaloby na neplatnost na základě článku 230 ES.

³⁵ V tomto ohledu „v zájmu spravedlnosti a hospodárnosti řízení“ Komise navrhuje Soudu, aby překvalifikoval tuto žalobu podanou soukromou osobou na žalobu podanou podle článku 238 ES týkající se použití smluvní záruky.

Závěry Soudu

³⁶ Vzhledem k tomu, že žalobkyně používá argument vycházející z promlčení pravomoci Komise vymáhat splnění rozhodnutí Ocelové svařované pletivo ve smyslu čl. 4 odst. 1 nařízení č. 2988/74 jak v souvislosti s přípustností ke zmaření námítky nepřipustnosti uplatněné Komisí (bod 23 výše), tak pokud jde o meritum věci (bod 24 výše), je třeba především určit, zda k tomuto promlčení došlo.

K promlčení

- 37 Zaprvé je třeba přezkoumat, zda se v projednávaném případě uplatní čl. 4 odst. 1 nařízení č. 2988/74, jak tvrdí žalobkyně.
- 38 Za tímto účelem je nejprve třeba určit, zda jsou napadené akty správní povahy, či povahy smluvní, jak tvrdí Komise.
- 39 V tomto ohledu Soud nejprve podotýká, že napadené akty ve své rubrice „Předmět“ výslovně odkazují na řízení, které vedlo k přijetí rozhodnutí Ocelové svařované pletivo. Příkaz k zaplacení doplněný varováním týkajícím se uplatnění práv z bankovní záruky, které tyto akty obsahují, tedy představuje formu výkonu rozhodnutí Ocelové svařované pletivo. Napadené akty přijaté na základě rozhodnutí Komise ve smyslu článku 249 ES tak mají správní povahu.
- 40 Krom toho, ačkoliv je pravda, že příčinou vzniku smluvního vztahu mezi Banco di Roma a Komisí, a sice bankovní záruky, je povinnost žalobkyně vůči Komisi a že uvedená bankovní záruka obsahuje rozhodčí doložku ve smyslu článku 238 ES, je nicméně třeba připomenout, že fax ze dne 13. dubna 2004 pouze zmiňuje uplatnění práv z bankovní záruky v případě nezaplacení částek požadovaných od žalobkyně a že dopis ze dne 5. února 2004 o bankovní záruce mlčí.
- 41 Z toho jednak vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, tato věc není sporem smluvní povahy, který se zakládá na bankovní záruce a který může vést k vyloučení uplatnitelnosti nařízení č. 2988/74.

- 42 Krom toho žaloba na neplatnost podaná podle článku 230 ES představuje procesní prostředek způsobilý k přezkumu legality napadených aktů (viz v tomto smyslu usnesení Soudu ze dne 9. června 2005, Helm Düngemittel v. Komise, T-265/03, Sb. rozh. s. II-2009, bod 38, a výše uvedená judikatura). Rekvalifikace této žaloby na žalobu podanou na základě článku 238 ES, kterou navrhla Komise, nehledě na to, že je neslučitelná s předmětem žaloby, jak jej žalobkyně vymezila v žalobě a výslovně potvrdila v replice, by tedy byla právně chybná.
- 43 Správní povaha napadených aktů přijatých v rámci vymáhání splnění rozhodnutí Ocelové svařované pletivo je tedy prokázána.
- 44 Pokud jde o argumenty uvedené v bodech 28 až 32 výše, které uplatňuje Komise, k jejich odmítnutí stačí znovu zdůraznit (viz body 40 a 41 výše), že předmět této žaloby se netýká uplatnění práv z bankovní záruky.
- 45 Co se týče argumentu Komise, podle kterého pouhá existence bankovní záruky vylučuje jakékoli uplatnění nařízení č. 2988/74 na hlavní závazkový vztah mezi žalobkyní a Komisí (viz bod 28 *in fine*), je třeba uvést, že existence tohoto smluvního vztahu mezi Banco di Roma a Komisí nemůže zamezit případnému promlčení pravomoci Komise vymáhat splnění rozhodnutí Ocelové svařované pletivo, ke kterému došlo po uplynutí doby stanovené v článku 4 uvedeného nařízení. Nařízení č. 2988/74 totiž zavedlo úplnou právní úpravu, která podrobně upravuje lhůty, v rámci kterých má Komise právo, aniž by byl porušen základní požadavek právní jistoty, vymáhat splnění rozhodnutí ukládajících pokuty podnikům, které jsou předmětem uplatnění pravidel práva Společenství v oblasti hospodářské soutěže (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 19. března 2003, CMA CGM a další v. Komise, T-213/00, Recueil, s. II-913, bod 324).

- 46 V tomto ohledu nezáleží na tom, zda může být bankovní záruka kvalifikována, jak tvrdí žalobkyně, jako akcesorická vůči hlavnímu vztahu, který zajišťuje, nebo naopak jako autonomní, z důvodu ustanovení o zaplacení na první žádost, které obsahuje (body 27 a 32 výše).
- 47 Je tudíž třeba přezkoumat otázku, zda byla pravomoc Komise vymáhat splnění rozhodnutí Ocelové svařované pletivo ve smyslu čl. 4 odst. 1 nařízení č. 2988/74 v době přijetí napadených aktů promlčena.
- 48 V tomto ohledu není sporu o tom, že kromě dopisu Komise ze dne 11. září 1997 uvedeného v bodě 10 výše, nebyl vydán žádný další akt přerušující promlčení ve smyslu článku 5 nařízení č. 2988/74 po vydání rozsudku ze dne 17. července 1997, Ferriere Nord v. Komise, bod 8 výše.
- 49 Zbývá přezkoumat, zda byla promlčecí doba zastavena, jak tvrdí Komise, v podstatě z toho důvodu, že odklad platby udělený Komisí žalobkyni oproti zřízení bankovní záruky představuje povolení výhodnějších platebních podmínek ve smyslu čl. 6 písm. a) nařízení č. 2988/74 (bod 1 výše).
- 50 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že vyřešení této otázky není pro účely tohoto sporu rozhodující.
- 51 Takový odklad totiž vypršel po uplynutí doby, na kterou byl udělen, a sice podle dopisu Komise ze dne 9. srpna 1989 (viz bod 4 výše), „dokud bude probíhat soudní

řízení“. V projednávaném případě odklad platby tedy uplynul dnem vyhlášení rozsudku Soudního dvora, a sice dne 17. července 1997 (viz bod 8 výše), dne, ke kterému začala běžet promlčecí doba podle čl. 4 odst. 2 nařízení č. 2988/74.

- 52 V důsledku toho je třeba konstatovat, že v projednávaném případě nedošlo k zastavení promlčecí doby po vydání rozsudku Soudního dvora ze dne 17. července 1997.
- 53 Z toho vyplývá, že v souladu s čl. 4 odst. 1 nařízení č. 2988/74 došlo k promlčení pravomocí Komise ve smyslu uvedeného ustanovení ke dni správně určenému žalobkyní (viz bod 28 výše), a sice 18. září 2002. Napadené akty ze dne 5. února 2004 a ze dne 13. dubna 2004 byly tedy přijaty a doručeny žalobkyni, když už byla pravomoc Komise vymáhat splnění rozhodnutí Ocelové svařované pletivo promlčena.

K přípustnosti

- 54 Je třeba připomenout, že rozhodnutí ve smyslu článku 249 ES představuje každý akt, který podstatným a konečným způsobem mění právní postavení jeho adresáta (rozsudky Soudního dvora ze dne 31. března 1971, Komise v. Rada, 22/70, Recueil, s. 263, body 33 až 43, a ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise, 60/81, Recueil, s. 2639).
- 55 Z úvah týkajících se promlčení (body 37 až 53 výše) vyplývá, že z důvodu promlčení pravomocí Komise vymáhat splnění rozhodnutí Ocelové svařované pletivo zaniklo právo Komise požadovat po žalobkyni zaplacení zůstatku dluhu a žalobkyně mohla mít ode dne 18. září 2002 oprávněně za to, že je uchráněna od jakýchkoli nároků týkajících se vymáhání splnění uvedeného rozhodnutí ze strany Komise.

56 Napadenými akty přitom Komise zaslala žalobkyni příkaz k zaplacení zůstatku dluhu a hrozila jí uplatněním práv z bankovní záruky. Napadené akty, k nimž se *a priori* pojí presumpce zákonnosti, tudíž mění podstatným a konečným způsobem její právní postavení, a představují z tohoto důvodu rozhodnutí ve smyslu článku 249 ES, které ze své povahy není potvrzením starších aktů.

57 Námitka nepřípustnosti musí být tedy zamítnuta jako neopodstatněná.

K věci samé

58 Z úvah týkajících se promlčení (body 37 až 51 výše) vyplývá, že pravomoc Komise vymáhat splnění rozhodnutí Ocelové svařované pletivo byla v době, kdy byly napadené akty přijaty, promlčena ve smyslu čl. 4 odst. 1 nařízení č. 2988/74.

59 Z toho vyplývá, že žalobní důvod vycházející z porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 2988/74 je opodstatněný, a napadené akty musejí být tudíž zrušeny.

K nákladům řízení

60 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Soudu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je namíště posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

SOUD (první senát)

rozhodl takto:

- 1) **Rozhodnutí Komise oznámená dopisem ze dne 5. února 2004 a faxem ze dne 13. dubna 2004, týkající se neuhrazeného zůstatku pokuty uložené žalobkyni rozhodnutím Komise 89/515/EHS ze dne 2. srpna 1989 v řízení podle článku 85 Smlouvy o EHS (IV/31.553 – Ocelové svařované pletivo), se zrušují.**
- 2) **Komise ponese kromě vlastních nákladů řízení také náklady vynaložené žalobkyní.**

García-Valdecasas

Cooke

Trstenjak

V Lucemburku dne 27. září 2006.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

E. Coulon

R. García-Valdecasas